

Kitab Daniel - Nomer Rong Puluh Papat

Nimrod, Nebukadnésar lan Belsyazar

Jeff Pippenger

2023-12-19

Kitab Daniel lan Wahyu iku satemene kitab kang padha, kaya dene Prajanjian Lawas lan Prajanjian Anyar iku kitab kang padha. Sadurunge mangsa kasempatan rampung, Wahyu bab Gusti Yesus Kristus kabikak segelé.

Panjenengane banjur ngandika marang aku, “Aja nyégel tembung-tembung pamedhar wangsit saka kitab iki, awit wekdalé wis cedhak. Sing ora adil, karebena tetep tumindak ora adil; lan sing najis, karebena tetep najis; lan sing mursid, karebena tetep tumindak mursid; lan sing suci, karebena tetep suci. Lan lah, Aku rawuh enggal; lan ganjaran-Ku ana bebarengan karo Aku, kanggo mènèhi marang saben wong manut apa kang wis ditindakaké. Aku iki Alfa lan Omega, wiwitan lan wekasan, kang kapisan lan kang pungkasan.” Wahyu 22:10–13.

“Aturan panyebutan kapisan” miturut Kitab Suci, kang nyakup kayektèn manawa pungkasaning sawiji prakara digambarake déning wiwitaning prakara iku, nekanake pinunjulé telung pasal kapisan saka kitab Daniel, amarga iku dadi kayektèn kapisan kang kasebut ing kitab kang satemené yaiku kitab Daniel lan Wahyu. Gusti Yésus iku Alfa lan Omega, mulané wiwitaning kitab kang yaiku kitab Daniel lan Wahyu, mesthi nggambarake kayektèn kang kabukak segelé ana ing wekasan. Mulané, ing sawijiné tataran, kayektèn kang kabukak segelé iku yaiku Injil langgengé para malaékat ing Wahyu patbelas.

Pambabaripun Gusti Yesus Kristus ingkang dipunpratelakaken wonten ing ayat kapisan bab kaping satunggal saking Kitab Wahyu, punika pesen ingkang badhé kaaturaken dhateng pasamuwan-pasamuwan nalika “wekdal sampun caket,” lan wekdal ingkang “sampun caket” wonten ing bab kaping satunggal Kitab Wahyu punika kedah dados wekdal ingkang sami kaliyan ingkang “sampun caket,” pas sakderengipun wekdaling sih-rahmat katutup wonten ing bab kaping kalih dasa kalih Kitab Wahyu.

Pamedharingé Gusti Yésus Kristus, kang diparingaké déning Allah marang Panjenengané, supaya Panjenengané nduduhaké marang para abdiné bab prakara-prakara kang kudu énggal kalakon; lan Panjenengané ngutus malaékaté sarta mratandhanakaké iku marang abdiné, yaiku Yokanan: kang wis neksèni pangandikané Allah, lan paseksèné Yésus Kristus, lan samubarang kabèh kang wis didelengé. Beja wong kang maca, lan wong-wong kang ngrungokaké tembung-tembung pamuji iki, sarta netepi samubarang kang katulis ana ing kono: amarga wektuné wis cedhak. Wahyu 1:1-3.

Pesen kang dadi pesen pungkasan, kang kabukak segelé sakdurungé lawanging kasempatan sih-rahmat katutup, nalika “wektuné wus cedhak,” iku yaiku pesen udan pungkasan saka malaékat kapindho lan Sesambaté Tengah Wengi. Iku bebener kang gegandhèngan karo

“sajarah kang kasingit” saka Pitu Guntur. Iku wahyu ngenani “kang kaping wolu, nanging asalé saka pitu,” lan benang emas kang nenun kabèh wahyu larang iki dadi siji ing sajroning sandhangan éndah kabenerané Kristus yaiku “pitung kaping” kang “mulya” saka Imamat likur enem. Daniel bab siji, lan banjur manèh, Daniel bab siji nganti telu, iku pesen iku. “Rahasia” saka bab loro, uga pesen iku.

Bab siji saka kitab Daniel nggambarake piwulang malaekat kapisan, lan kaya dene kabèh tandha dalan profètis saka teluning piwulang para malaekat kabèh kagambar ana ing piwulang malaekat kapisan ing Wahyu pasal patbelas, mangkono uga kabèh tandha dalan profètis saka ketelu piwulang mau kagambar ana ing Daniel pasal siji. Unsur-unsur iku yaiku prosès pangujian telung tataran, kang ing Daniel pasal siji nggambarake sawijining ujian babagan pangan, kang banjur katutake déning ujian visual, lan banjur nuntun marang ujian litmus. Pasal siji, manawa dipertimbangake gegayutan karo pasal loro lan telu, nggambarake ujian babagan pangan, déné pasal loro ujian visual, lan pasal telu ujian litmus. Telung piwulang para malaekat ing Wahyu pasal patbelas, lan Daniel pasal siji nganti telu, maringi papat seksi tumrap prosès pangujian telung tataran.

Bab papat lan lima saka kitab Daniel nggambarake sawijining garis sajarah kenabian kang banget jero. Garis kang diasilake déning loro bab mau ngemot paling ora nem garis kenabian kang béda. Salah siji saka garis kenabian mau diwiwiti ing taun 723 SM, lan lumaku terus nganti tumeka marang hukum Minggu. Garis liyane saka enem garis mau nggambarake sajarah wiwit taun 1798 nganti tumeka marang hukum Minggu, lan ing garis iku, ana telung garis wangsit kang diwakili kanthi bebarengan; yaiku garis kéwan bumi (Amerika Sarékat), banjur garis sungu Protestan lan uga garis sungu Républikan. Kabeh mau bebarengan netepake garis kaping lima ing wiwitaning garis kenabian Amerika Sarékat. Garis iku nandhani kabukane segel saka Daniel bab pitu, wolu, lan sanga ing taun 1798. Ing pungkasaning garis kenabian Amerika Sarékat, kabentuk garis kaping nem, kang nandhani kabukane segel saka bab sepuluh, sewelas, lan rolas ing taun 1989.

Wiwitaning garis kenabian kéwan bumi, kaya kang dipratélakaké ing Daniel bab papat, ditandhai déning pralambang “pitu mangsa,” lan pungkasaning garis kenabian kéwan bumi uga ditandhai déning pralambang “pitu mangsa.” Wiwitan lan pungkasaning mangsa sajarah kang dipralambangaké déning pambukakaning segel Daniel bab pitu, wolu, lan sanga uga ditandhai déning pralambang “pitu mangsa.” Wiwitan lan pungkasaning mangsa sajarah kang dipralambangaké déning pambukakaning segel Daniel bab sepuluh, sewelas, lan rolas uga ditandhai déning “pitu mangsa.”

Pungkasaning mangsa sajarah sing diwiwiti nalika Daniel pasal pitu, wolu, lan sanga kabikak ing “wektu pungkasan” ing taun 1798, yaiku taun 1863. Wiwitaning mangsa sajarah sing diwiwiti nalika Daniel pasal sepuluh, sewelas, lan rolas kabikak ing “wektu pungkasan” yaiku taun 1989. Saka 1863 nganti 1989 cacache padha karo satus rong puluh enem taun. Satus rong puluh enem taun iku saprasepuluh, utawa prasepuluhan, saka sèwu rong atus sewidak taun. Mulané, angka satus rong puluh enem iku minangka pralambang saka sèwu rong atus sewidak taun, sing makili “ara-ara samun,” kang sabanjuré dadi pralambang saka

rong èwu limang atus rong puluh taun saka “pitung wektu.”

Kasunyatan iki nedahaké yèn ing sajarah kéwan bumi, ing gerakaning malaékat kapisan ing wiwitan, lan salajengipun ing gerakaning malaékat katelu ing pungkasan, loro-loroné padha ditandhani ing wiwitan lan pungkasané déning “pitu wektu.” Lan mangsa wektu ing antarané kalih gerakan mau, kang ngiket loro mau dadi satunggal, uga dipralambangaké déning “pitu wektu.”

Tanpa ngetrapake metodologi Alkitabiah “baris demi baris,” wewengan pambuka kaya mangkene ora bisa katona lan dimangertèni; awit tanpa metodologi mau, kitab kang kasegel iku bisa diwènèhaké marang sawijining wong kang sinau lan pinter ing babagan teologi, banjur wong mau bisa dijuluk maringi katerangan apa tegesé kitab kang kasegel iku. Sombonging panemuné bakal nuntun dhèwèké kanggo mratélakaké yèn kitab kang kasegel iku ora bisa dimangertèni, awit kitab iku pancèn kasegel. Banjur kowé bisa njupuk kitab kang kasegel iku lan maringaké marang salah siji saka kawananing wedhus kang dikendhalèkaké lan dikebiri déning wong padhang mau, lan kawananing wedhus kang wis rumangsa marem mangan pasugatan dongèng-dongèng saka sang teolog iku bakal ora gelem ngetrapaké kitab kang kasegel mau, awit wong-wong mau temen-temen sumurup yèn mung wong-wong kang dadi anggota Sanhedrin teologis waé kang wis katetepaké kanggo netepaké apa sing dadi kayekten.

“Padha mandhega lan gumunana, padha sesambat lan nangisa; padha mendem, nanging dudu merga anggur; padha oleng, nanging dudu merga omben-omben kang atos. Awit Pangeran wus nglèlèhaké marang kowé roh turu kang jero, lan wus nutup mripatmu; para nabi lan para penggedhému, para wong paningal, wus katutupan déning Panjenengané. Lan sakèhé wahyu wis dadi tumrap kowé kaya tembung-tembung ing sajroning kitab kang kapatèni, kang dipasrahaké marang wong kang pinter kalawan kandha, Mangkene, mugi kaos wacanen iki; banjur wangsulané, Aku ora bisa maca.”

“Mulané Pangéran ngandika: Amarga bangsa iki padha nyedhak marang Aku kanthi tutuké, lan ngormati Aku kanthi lambené, nanging atiné padha ndadèkaké adoh saka Aku, lan rasa wediné marang Aku mung diwulangaké miturut pepakoné manungsa; mulané, lah, Aku bakal nerusaké nindakaké sawijining pakaryan kang nggumunaké, ya iku kaélokan; sebab kawicaksanané para wong wicaksana bakal sirna, lan pangertèné para wong pinter bakal kasamaran. Bilai tumrap wong-wong kang ngupaya ndhelikaké rerembugané kanthi jero saka ngarsané Pangéran, lan pakaryané ana ing pepeteng, lan padha kandha: Sapa kang ndeleng kita, lan sapa kang wanuh marang kita? Mesthiné pambalikanmu kang ngowahi samubarang dadi kuwalik bakal dianggep kaya lempungé tukang grabah; awit apa patut pakaryan mau kandha bab wong kang gawé: Dhèwèké ora gawé aku, utawa barang kang kabentuk mau kandha bab wong kang mbentuk: Dhèwèké ora duwé pangerten?”

“Sabèn tembung saka iki bakal kalakon. Ana wong-wong kang ora andhap-asor atiné ana ing ngarsané Allah, lan kang ora gelem lumaku kanthi jujur. Wong-wong mau ndhelikaké ancasé kang sanyatané, lan tetep geguyuban karo malaékat kang wus tiba, kang remen

marang goroh lan nindakaké goroh. Satru iku maringi roh marang wong-wong kang bisa dienggo déning dhèwèké kanggo nyasaraké wong-wong kang sawatara isih ana ing pepeteng. Sawenèh wong saya karesapan déning pepeteng kang ngrebragi, lan ngesampingaké kayektèn kanggo kaluputan. Dina kang dituduhaké déning wangsit wis tekan. Gusti Yésus Kristus ora dimangertèni. Gusti Yésus Kristus tumrap wong-wong mau mung dongèng. Ing tataran sajarah bumi iki, akèh wong tumindak kaya wong mendem. ‘Tetepana panggonanmu, lan gumunana; padhuhna suwaramu, lan sesambata; padha mendem, nanging ora merga anggur; padha oleng, nanging ora merga ombèn kang keras. Awit Pangéran wus ngesokaké marang kowé roh turu kang jero, lan wus nutup mripatmu. Para nabi lan para panguwasamu, para paningal, wus katutupan déning Panjenengané.’ Mendem rohani ana ing akèh wong kang nyana yèn dhèwèké iku umat kang bakal kaluhuraké. Iman agama wong-wong mau pancèn kaya kang katuduhaké ing Kitab Suci iki. Ing sangisoré pangaribawané, wong-wong mau ora bisa lumaku lurus. Ing lakuné tumindak, padha gawé dalan kang bengkong. Siji banjur sijiné manèh, padha oleng mrana-mréné. Wong-wong mau dipirsani déning Pangéran kanthi welas asih kang gedhé. Dalaning kayektèn durung padha wanuh. Wong-wong mau iku para pangrancang kang ngendelaké kawruh, lan wong-wong kang bisa lan kuduné wis mitulungi, marga duwé paningal rohani kang cetha, malah padha kasasaraké, lan padha nyokong pakaryan kang ala.”

“Prakara-prakara kang dumadi ing dina-dina pungkasan iki bakal enggal dadi cetha lan teteg. Nalika panipuan-panipuan spiritistis iki kababar dadi kaya satemene,—yaiku pakaryan-pakaryan ndhelik saka roh-roh ala,—wong-wong kang wis melu nindakake pérangan ing kono bakal dadi kaya wong-wong kang ilang akal budiné.

“Mulane Pangéran ngandika, Amarga bangsa iki padha nyedhak marang Aku kanthi tutuké, lan ngluhuraké Aku kanthi lambéné, nanging atiné padha ngedoh saka Aku, lan rasa wediné marang Aku mung diwulangaké déning piwulanging manungsa; mulané, lah Aku bakal nerusaké nindakaké sawijining pakaryan kang nggumunaké ana ing tengahing bangsa iki, ya iku pakaryan kang nggumunaké lan kaélok; awit kawicaksanané wong-wong wicaksana ing antarané bakal sirna, lan pangertèné wong-wong pinter bakal kasingit. Cilaka wong-wong kang ngupaya ndhelikaké rembugané jero banget saka ngarsané Pangéran, lan pakaryané ana ing pepeteng, lan padha muni, sapa sing weruh marang aku, lan sapa sing wanuh marang aku? Satemené pambalikanmu marang sakèhé prakara bakal kaanggep kaya lempungé tukang grabah; awit apa pantes pakaryan ngucap bab kang nitahaké, Panjenengané ora nitahaké aku? utawa apa pantes barang kang kawangun ngucap bab kang mbentuk iku, Panjenengané ora nduwèni pangerten?”

“Kawratakaké marang aku yèn ing pengalaman kita, kita wis lan lagi ngadhepi kahanan prakara sing temenan kaya mangkéné. Wong-wong sing wis nampa pepadhang gedhé lan hak-hak istimewa kang nggumunaké wis nampani pangandikané para pimpinan sing nganggep awaké dhéwé wicaksana, sing wis banget diparingi sih lan berkah déning Gusti, nanging sing wis ngentasaké awaké dhéwé saka tangané Allah lan nempataké awaké dhéwé ana ing barisané mungsuh. Jagad iki bakal kebanjiran kasalahan-kasalahan sing katon mréyokaké. Sawijining pikiran manungsa, nampani kasalahan-kasalahan iki,

bakal nyambut gawé marang pikiran-pikiran manungsa liyané, sing wis ngowahi bukti aji saka kayektèné Allah dadi goroh. Wong-wong iki bakal kasasaraké déning malaékat-malaékat kang wus tiba, nalika satemené wong-wong mau kuduné tetep jejeg minangka para pengreksa kang setya, padha ngawasi jiwa-jiwa, kaya wong-wong sing kudu mènèhi pitungan. Wong-wong mau wis nyeleh gamané paprangané, lan wis ngrungokaké roh-roh panggodha. Wong-wong mau ndadèkaké ora kasil piwelingé Allah lan nyingkiraké pepéling lan piwulang-pangreksané, lan kanthi temenan mapan ana ing sisihé Sétan, ngrungokaké roh-roh panggodha lan piwulang-piwulangé sétan-sétan.

“Kamabukan rohani saiki nempuh manungsa sing saestuné ora pantes mlaku oleng kaya wong kang kawengku déning pangaribawa ombèn-ombèn kang atos. Kadurjanan lan panyimpangan, panipuan, cidra, lan tumindak kang ora adil ngebaki donya, salaras karo piwulangé panggedhé sing mbangkang ana ing plataran swarga.

“Sajarah bakal kabalèni. Aku bisa njlentrehake apa kang bakal kelakon ing mangsa cedhak, nanging wekdalé durung tekan. Wujud-wujudé wong mati bakal ngetingal, lumantar rekasane Iblis kang licik, lan akèh wong bakal nyawiji karo wong sing tresna lan nindakaké goroh. Aku ngélingaké umat kita yèn ing satengah-tengah kita dhéwé ana sawatara wong sing bakal nyingkur saka pracaya, lan nggatèkaké roh-roh kang nggodha lan piwulang-piwulangé dhemit, lan marga saka wong-wong mau kayektèn bakal diucap ala.” Battle Creek Letters, 123–125.

Daniel pasal siji, kang makili piwelinging malaékat kang kapisan ing Wahyu patbelas, selaras karo sajarah wiwitaning kéwan bumi. Daniel pasal siji, loro, lan telu, kang makili piwelinging katelu malaékat ing Wahyu patbelas, selaras karo pungkasaning Amérika Sarékat. Nebukadnésar makili sajarahing malaékat kang kapisan, lan pasal kapisan saka Daniel. Bélsatsar makili sajarahing malaékat kang katelu, lan telung pasal kapisan saka Daniel.

“Maring panguwasa pungkasan Babil, kaya dene kanthi pralambang marang panguwasa kapisané, wis tumeka ukara paukuman saka Sang Panjaga ilahi: ‘Dhuh raja,... marang panjenengan wis kawedharaké; Kraton iku wus kapundhut saka panjenengan.’ Daniel 4:31.” Prophets and Kings, 533.

Kita badhé nglajengaken pasinaon kita bab Nebukadnésar lan Belsyazar ing artikel salajengipun.

“Belshazar, kagum dening perangan iki saka pangwaosing Allah, kang nuduhaké yèn wong-wong mau nduwèni sawijining seksi, senadyan padha ora mangertèni, wis oleh kasempatan gedhé kanggo ngerti pakaryané Allah kang gesang, lan pangwaosé, sarta kanggo nindakaké karsané. Panjenengané wis diparingi kaistiméwan nampa pepadhang kang akèh. Simbahé, Nebukadnezar, wis dipèngeti bab bebayané anggoné lali marang Allah lan ngluhuraké awaké dhéwé. Belshazar ngerti bab pambuwangané saka pasrawunganing manungsa, lan sesambungané karo kéwan-kéwan ing ara-ara; lan kasunyatan-kasunyatan iki, kang samesthiné dadi piwulang tumrap panjenengané, malah ora digatèkaké, kaya-kaya prakara-prakara iku durung tau kelakon; lan

panjenengané terus mbalèni dosa-dosané simbahé. Panjenengané wani nglakoni kaluputan-kaluputan kang ndhatengaké paukumaning Allah marang Nebukadnezar. Panjenengané kasalahaké, ora mung amarga panjenengané dhéwé tumindak ala, nanging uga amarga panjenengané ora migunakaké kasempatan-kasempatan lan kabisan-kabisané sing, manawa dikembangaké, mesthiné ndadèkaké panjenengané mlaku ing dalan kang bener.” Testimonies to Ministers, 436.